

1

De zon scheen neer op Melissa Hendersons glanzende donkere haren, die ze in een losse knot had opgestoken. Het zweet stroomde over haar gezicht, en de spieren in haar lange, lenige armen waren aangespannen. Ze had al haar aandacht bij het schuren van een deur uit het huis dat haar redding was geweest. Ze had het huis in de uitlopers van het Berkshiregebergte in Massachusetts vier jaar geleden gekocht. Toen ze het vond, was het verweerd, vervallen en moest het dringend worden opgeknapt. Er had al veertig jaar niemand meer gewoond en toen ze erdoorheen liep, kraakte de vloer zo vreselijk, dat ze dacht dat ze er elk moment doorheen kon zakken. Maar zodra ze het ooit prachtige, honderd jaar oude huis binnenliep, wist ze dat ze thuis was. Al na twintig minuten in het huis had ze zich gewend tot de makelaar en de bankmedewerker die haar rondleidden en met lage en vastberaden stem gezegd: ‘Ik koop het.’

Er hoorde vier hectare land bij, dat door een beekje werd doorsneden en waar boomgaarden en oude reuzen

van bomen stonden. De koop was in zestig dagen gesloten, en sindsdien was ze hard aan het werk geweest. Terwijl ze het huis tot leven wekte, en daarmee zelf weer tot leven kwam, was het bijna een obsessie geworden. Het was haar grote liefde en vormde het middelpunt van elke nieuwe dag.

Ze had leren timmeren, en de nodige beginnersfouten gemaakt. Ook had ze les genomen in eenvoudig loodgieterswerk. Een plaatselijke aannemer had het dak vervangen en voor sommige klussen had ze werk- en ambachtslieden ingehuurd. Maar als het even kon, deed Melissa het werk zelf. Hard werken had haar door de ergste vier jaren van haar leven heen gesleept.

Zodra het huis officieel van haar was, had ze haar appartement in New York te koop gezet. Haar ex-man, Carson Henderson, vond het onverstandig om dat te doen totdat ze zeker wist dat ze in Massachusetts wilde blijven wonen. Maar Melissa was koppig en vastbesloten. Ze kwam nooit van een beslissing terug en gaf haar fouten zelden toe. Ze wist dat ze hier goed aan deed. Ze wilde een huis kopen en New York voorgoed de rug toekeren. Dat had ze dan ook gedaan en ze had er geen seconde spijt van. Alles aan haar leven hier voelde goed. Het was precies wat ze nu nodig had. Ze hield hartstochtelijk van dit huis, en sinds haar verhuizing was haar hele leven dramatisch veranderd.

De vier jaren die aan haar verhuizing vooraf waren gegaan, waren de donkerste van haar leven geweest. Melissa zat er soms op de veranda aan terug te denken. Het was moeilijk om zich nu voor te stellen wat Carson en zij

hadden doorstaan toen bij hun achtjarige zoontje, Robbie, een glioblastoom was vastgesteld, een niet-operabele, kwaadaardige hersentumor. Ze hadden alles geprobeerd en hem meegenomen naar specialisten in alle uithoeken van Amerika en zelfs naar een arts in Engeland. Melissa had geweigerd zich bij Robbies doodvonnis neer te leggen en onophoudelijk geprobeerd een remedie te vinden, of iemand die hem kon opereren, maar het was van meet af aan vechten tegen de bierkaai. De prognose was keer op keer dezelfde: nog een of twee jaar. Na de diagnose leefde hij nog twee jaar en ze maakten die tijd voor hem zo aangenaam mogelijk. Hij overleed op zijn tiende in de armen van zijn moeder. Daarna stortte Melissa's hele wereld in. Hij was enig kind geweest en opeens was ze geen moeder meer.

De eerste twee jaar na zijn dood waren nog steeds een waas; ze was half verdoofd geweest en halfgek. Een jaar nadat Robbie ziek werd, was ze gestopt met schrijven, en sindsdien kreeg ze geen letter meer op papier. Ooit was ze een bestsellerauteur met vijf toptitels op haar naam, maar ze had al zeven jaar niets meer geschreven, en ze had gezworen nooit meer te beginnen. Waar schrijven vroeger een drijvende kracht in haar leven was geweest, had ze er nu geen enkele behoefte meer aan. Nu wilde ze alleen nog maar haar negentiende-eeuwse huis zodanig opknappen dat het het mooiste in zijn soort ter wereld was. Het had al het andere in haar leven vervangen, zelfs mensen. Het was voor haar een manier om haar leed te verzachten en vormde een uitlaatklep voor haar onverdraaglijke woede en verdriet. De pijn schrijnde al

iets minder. Aan het huis werken was de enige manier waarop ze haar pijn kon verzachten, door haar handen te gebruiken, zware balken te tillen, de open haarden te herbouwen, de mannen te helpen met het sjouwen van het gereedschap en door het meeste timmerwerk zelf te doen.

Het historische huis was inmiddels prachtig gerenoveerd. Het land was groen en perfect onderhouden. Het was iets om trots op te zijn, een symbool dat ze het had overleefd. Alles aan het huis was een eerbetoon aan Robbie, die nu zestien zou zijn geweest, maar zes jaar geleden was gestorven.

Haar huwelijk met Carson was tegelijk met haar zoon gestorven. Eerst hadden ze twee jaar lang vergeefs gevochten om Robbie in leven te houden. En na zijn dood was het jongetje dat ze kwijt was de enige om wie ze nog gaf. Het benam haar af en toe nog steeds de adem, zij het al minder vaak. Ze leerde ermee leven, zoals je leert leven met chronische pijn of een zwak hart. Ook Carson was verlamd door verdriet. Ze waren allebei aan het verdrinken, gingen te zeer op in hun eigen ellende om elkaar te kunnen helpen. Het tweede jaar na Robbies dood was nog erger dan het eerste. Naarmate de verdooving afnam, werden ze zich nog sterker bewust van hun pijn. Vervolgens kwam Melissa erachter dat Carson iets met een andere vrouw had, een cliënt van het literaire agentschap waar hij voor werkte. Ze nam hem de affaire niet kwalijk. Zelf had ze geen energie om iets met een andere man te beginnen, maar ze gaf grif toe dat ze zich al twee jaar voor Carson afsloot en dat het te laat

was om de schade aan hun relatie te herstellen. Ze deed geen poging om hem terug te winnen of hun huwelijk te redden. Dat was al dood en zij voelde zich vanbinnen ook dood.

Carson was voor alle vijf haar bestsellers haar literair agent geweest. Ze had hem gevonden nadat ze haar eerste boek had geschreven en op aanraden van een vriend liet ze hem haar manuscript zien. Ze was toen eenendertig. Hij was ondersteboven van haar talent en de puurheid en kracht van haar schrijven. Daarom nam hij haar meteen aan als cliënt. Na haar afstuderen had ze voor een tijdschrift gewerkt. Voordat ze aan haar eerste boek begon, had ze een aantal jaren artikelen geschreven op freelancebasis. Zij schreef haar succes toe aan het geweldige contract dat Carson voor haar in de wacht had gesleept. Na een aantal glazen champagne om dat te vieren belandden ze samen in bed, en een jaar later waren ze getrouwd. Tien maanden na hun bruiloft werd Robbie geboren, en ze hadden een gezegend leven geleid totdat Robbie ziek werd. Ze hadden toch elf gelukkige jaren samen gehad, een respectabel aantal.

Carson was een gerespecteerd en machtig literair agent, maar was zo bescheiden om niet met de eer voor Melissa's verbluffende succes te strijken. Hij zei dat ze de talentvolste schrijver was met wie hij ooit had gewerkt. Toen ze stopte met schrijven om voor Robbie te zorgen, hadden ze geen van beiden verwacht dat dat het einde van haar carrière zou zijn. Naderhand zei ze alleen dat ze geen woorden meer had en geen behoefte voelde om nog te schrijven. De diepgewortelde, intuïtieve behoefte

om te schrijven die ze haar hele jeugd en volwassen leven had gevoeld, was domweg verdwenen. ‘Robbie heeft mijn woorden mee het graf in genomen,’ was alles wat ze zei. Hoezeer Carson of haar uitgevers ook aandrongen, ze konden haar niet overhalen om weer te beginnen. Ze liet haar huwelijk, haar carrière, New York en iedereen die ze daar kende achter. Ze wilde met een schone lei beginnen. Sindsdien richtte ze al haar energie en hartsucht op het huis. Er was geen man in haar leven, en ze had ook helemaal geen man nodig. Ze was drieënveertig toen Robbie overleed, vijfenveertig toen Carson en zij officieel scheidden en nu ze in de zomerzon al haar kracht gebruikte om met ouderwets fijn schuurpapier de deur te schuren was ze negenenveertig.

De discrete affaire die Carson in de laatste maanden van hun huwelijk met een detectiveschrijver had, was na Melissa’s vertrek uitgegroeid tot een stabiele relatie. Jane was een paar jaar ouder dan Melissa en had twee dochters met wie Carson een hechte band had gekregen. Zij vervulden sinds Robbies dood voor een deel zijn behoefte om vader te zijn. Na de scheiding waren Jane en hij getrouwd. Melissa wilde geen contact houden, maar wenste hem het beste en stuurde hem elk jaar op Robbies sterfdag een e-mail. Nu hun zoon dood was, hadden ze opeens niets meer gemeenschappelijk en te veel herinneringen aan hun zware, maar hopeloze strijd om zijn leven. Dat ze die strijd hadden verloren, had alles tussen hen bezoedeld. Om daaraan te ontsnappen had Melissa alle persoonlijke banden doorgesneden. Zo had ze het het liefst. Ze was gevlucht.

Met haar jongere zus Harriet – Hattie – had ze hetzelfde gedaan. In de zes jaar sinds Robbies begrafenis had ze haar niet meer gezien. Ze had haar ook niets meer te vertellen en had geen puf om de strijd met haar aan te gaan. Wat Melissa betrof, was haar zus achttien jaar geleden opeens, zonder duidelijke aanleiding, haar verstand verloren. Ondanks een ontluikende en veelbelovende carrière als actrice had Hattie zich op haar vijftienvingste aangesloten bij een kloosterorde. Melissa hield vol dat het een of andere psychotische episode moest zijn. Maar als dat zo was, was ze die sindsdien nooit meer te boven gekomen. Hattie leek tevreden met het leven dat ze had gekozen, iets waar Melissa zich nooit bij zou kunnen neerleggen. Melissa had een grote afkeer van nonnen en zag Hatties beslissing niet alleen als een vorm van verlating, maar ook als persoonlijk verraad, na alles wat ze tijdens hun jeugd samen hadden doorgemaakt.

Hun moeder was overleden toen Hattie elf en Melissa zeventien was. Zij was een kille, rigide, zwaar religieuze vrouw geweest met een spartaanse, strenge achtergrond, die altijd zat te vitten op haar oudste dochter, aan wie ze hoge eisen stelde. Melissa was een grote teleurstelling voor haar. Na haar moeders dood kon Melissa haar woede over de manier waarop haar moeder haar had behandeld nergens kwijt. Ze begon haar gevoelens van zich af te schrijven. Dat leverde briljante boeken op die door haar lezers werden verslonden, maar haar herinneringen aan haar moeder bleven pijnlijk. Het was te laat om haar te vergeven, dus had ze dat nooit gedaan. Met

haar harde meningen, kritiek op anderen en zwart-witte wereldbeeld na Robbies overlijden leek Melissa nu af en toe onbewust op haar moeder. Hattie was zachtaardiger en leek daarin meer op haar vader, die zich met een fles drank voor het leven had verscholen. Hij was een lieve maar niet al te sterke man, die zijn dominante vrouw over zich heen had laten lopen. Zij had alle beslissingen genomen over hun dochters, iets wat Melissa altijd razend maakte. Ze wilde dat haar vader haar moeders uitspraken zou afzwakken, maar dat deed hij nooit. Hij had zijn plaats als hoofd van het gezin afgestaan en alle macht aan zijn vrouw overgedragen. Melissa was daar woedend om, terwijl Hattie hem alles vergaf. Hun moeder had Hattie echter niet zo laten lijden als Melissa. Die had de zwaarste klappen van hun moeders beslissingen opgevangen, terwijl Hattie het makkelijk had.

Na de dood van hun moeder vervulde Melissa de moederrol voor haar jongere zusje. Veertien jaar lang waren ze zo hecht als maar kon. Toen hun vader een jaar na hun moeder overleed, was Melissa de enige ‘ouder’ die Hattie had, en daar had ze genoeg aan. Melissa was er altijd om haar te beschermen en aan te moedigen. Maar op haar vijftienvingste had Hattie alles uit haar handen laten vallen toen ze – schijnbaar impulsief – besloot om non te worden. Melissa zei dat het haar manier was om, net als hun vader, het echte leven uit de weg te gaan, dat het lafhartig was. Het enige wat Hattie wilde, was zich in het klooster verschuilen, veilig afgeschermd van de wereld. Ze zei dat acteren te zwaar was.

Hattie had er altijd van gedroomd om actrice te wor-

den en had een dramaopleiding gedaan aan de Tisch School, een onderdeel van New York University, maar na haar eerste screentest in L.A. gaf ze er de brui aan. Melissa zag het als pure lafheid, maar Hattie luisterde niet naar wat haar zus te zeggen had. Ze beweerde dat de religieuze roeping die ze had ontdekt sterker was dan haar eerdere wens om te acteren.

Toen hun ouders overleden waren er, behalve Melissa zelf en een bewindvoerder bij de bank die hen niet kende, geen volwassenen meer die zich om hen bekommerden. Hun ouders waren enig kind geweest, en hún ouders waren ook jong gestorven. Hun moeder was bijna zonder een cent achtergebleven en had met haar opleiding op Vassar College moeten stoppen om als secretaresse aan het werk te gaan. Dat had haar zeer verbitterd.

Hun vader had een flinke erfenis gekregen, waarop hij echter in de loop der jaren steeds verder inteerde als gevolg van lange periodes van werkloosheid en roeke-loze uitgaven. De ouders van Melissa en Hattie hadden er oeverloze ruzies over en hun moeder was doodsbang om weer arm te worden. Nadat hun vader op jonge leeftijd wees was geworden, kon hij niet goed voor zichzelf zorgen en raakte hij aan de drank, wat hem vele baantjes kostte. Vaak leefden ze van wat er van zijn erfenis over was, omdat er verder geen geld binnenkwam. Desondanks hadden Hattie en Melissa na de dood van hun ouders nog genoeg geld over om te kunnen studeren en in een klein appartement te wonen, nadat ze het appartement aan Park Avenue hadden verkocht. Hun vader was wel zo verstandig geweest om een hoge levensverzeke-

ring af te sluiten, die zijn dochters langdurig financiële zekerheid bood. Het was niet genoeg om in luxe te leven, maar zolang ze na hun studie een goede baan kregen, konden ze van dat geld goed rondkomen.

Toen hun vader overleed, nam Melissa op haar achttiende de verantwoordelijkheid voor hen allebei op zich en deed dat goed, beter dan hun ouders ooit hadden gedaan. Ze was slim, vastberaden en capabel. Ze zorgde ervoor dat ze allebei een goede studie volgden en lette erop dat Hattie hoge cijfers haalde. Ze was erg serieus voor haar leeftijd, minder streng dan hun moeder, maar met veel meer verantwoordelijkheidsgevoel dan hun alcoholistische vader. Ze zorgde ervoor dat ze naar een nette, minder dure buurt in Manhattan verhuisden, en lette nauwgezet op wat ze uitgaven, zodat hun erfenis zo lang mogelijk mee zou gaan. Ook zorgde ze goed voor Hattie. Alles leek goed te gaan, totdat Hattie het klooster in vluchtte. Melissa's wereld stortte opnieuw in. Nadat ze veertien jaar voor haar zusje had gezorgd, was ze opeens alleen. Ze nam het schrijven serieuzer op om de leegte in haar leven te vullen en om proberen te begrijpen waarom Hattie haar dromen had opgegeven.

In haar eerste, zeer sombere boek, dat meteen een bestseller werd, richtte Melissa haar woede op haar moeder. Dat haar moeder verbitterd moest zijn geweest toen zij na de dood van háár ouders zonder een cent achterbleef kon ze nog begrijpen, maar waarom Hattie op de vlucht ging voor het leven was haar een raadsel. De toekomst had Hattie toegelachen.

Dat ze Hattie kwijtraakte aan het klooster, was een

zware klap. Daarna was Melissa onophoudelijk aan het schrijven om haar demonen uit te bannen, met uitstekende resultaten: toen ze Carson leerde kennen, werd hij haar literair agent en verkocht hij haar boeken voor goed geld. Ze had het Hattie echter nooit vergeven dat ze zich in het klooster had teruggetrokken. Ze kon maar niet begrijpen wat Hattie had gedaan, laat staan waarom. Hattie had echt talent en Melissa had haar aangemoedigd. Hattie had een paar kleine rollen gehad in tv-series en had gefigureerd in een show op Broadway. Daarna had ze de kans gekregen om auditie te doen voor een film en was ze naar L.A. gevlogen voor een screen-test. Toen ze haar eerste echte kans kreeg, was ze na een week in paniek uit L.A. teruggekomen en had ze Melissa over haar impulsieve plan verteld om in te treden in een kloosterorde. Ze vertelde dat het een levenslange wens was die ze voor haar zus verborgen had gehouden omdat ze wist dat Melissa een hekel aan nonnen had. Zelfs achttien jaar later had Melissa het Hattie nog niet vergeven en waren de twee zussen nog steeds van elkaar vervreemd. Op Robbies begrafenis had Melissa amper met Hattie gepraat. Ze wilde niet horen wat haar zus te zeggen had, had geen zin in clichés dat Robbie nu beter af was en dat hij niet meer hoefde te lijden. Sindsdien hadden ze elkaar niet meer gezien.

Melissa schreef haar zus en haar ex eens per jaar. In Hatties geval schreef ze vooral vanuit plichtsbesef. Zelf mailde Hattie haar wel vaker, vastbesloten om contact te houden met de zus van wie ze nog steeds hield. Ze was ervan overtuigd dat Melissa op een dag tot inkeer zou

komen en haar beslissing zou accepteren, maar daar was nu nog niets van te merken. Melissa vond het prettiger om alleen te zijn. Ze wilde van niemand medelijden; dat wreef alleen maar zout in de wonden die haar verliezen hadden achtergelaten. Het enige wat ze wilde, was haar huis, en de voldoening die dat haar gaf. Ze wilde geen mensen om zich heen, zeker geen laf jonger zusje dat was gevlucht voor de wereld, en ook geen ex, die haar had bedrogen en nu met iemand anders was getrouwd. En aangezien ze was gestopt met schrijven, had ze helemaal geen literair agent meer nodig. Ze had niemand ‘nodig’ en wilde niemand om zich heen.

Toen ze intrad, had het klooster Hattie een verpleegkundeopleiding laten doen. Inmiddels werkte ze als verpleegkundige in een ziekenhuis in de Bronx. Melissa woonde wel haar afstudeerceremonie bij, maar toen Hattie een novice werd en haar kloostergelofte aflegde, had Melissa geweigerd aanwezig te zijn. Ze vond het te pijnlijk om Hattie in haar habijt te zien.

Nadat ze haar kloostergeloften had afgelegd, had Hattie twee jaar in een weeshuis in Kenia gewerkt. Ze had ervan genoten. Haar leven had een compleet andere wending genomen dan dat van Melissa, maar ze was er zielstevreden mee. Melissa zei dat zij ook gelukkig was met haar huwelijk, een kind en een succesvolle schrijfcarrière, maar haar scherpe randjes waren in de loop van de tijd niet zachter geworden. Integendeel. En na Robbies dood waren de muren die ze om zich heen optrok niet te slechten.